

PRVOTINY STVOŘENÍ

JIŘÍ KOTRLA

(Praha, červenec 2005)

Bratři a sestry, budme v tuto chvíli pozorní a mějme na mysli, že i při kázání komunikujeme s Bohem a že Bůh komunikuje s námi a reaguje na nás. Pokud máme otázku ve svém srdci, můžeme ji okamžitě adresovat Jemu. Kdykoli máme potřebu Mu něco říct, přiblížit se k Němu, přivinout se k Němu, tak to můžeme udělat. Když studujeme Slovo, není to pouhé kázání, máme vztah s Pánem Bohem, máme večeři s Hospodinem. Není to studium, jak ho známe ze školy, je to vztah s Bohem, je to večeře s Ním. Při tom jsme obživováni, protože Boží slovo, které vychází z Jeho úst, je více než chleba, je životem věčným.

Budu číst jako základ 18. verš z první kapitoly Jakuba. Je to hluboký verš, který nestačí jenom přečíst, ale je potřeba se nad ním zamýšlet: „*On (Bůh) proto, že chtěl, zplodil nás (tebe i mě) slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho.*“

Bůh nás zplodil. Čím nás zplodil? Slovem pravdy. A za jakým účelem, k čemu máme dospět? K tomu, abychom byli prvotiny Jeho stvoření. Pojďme si rozebrat slova, která zde čteme. Začnu prvotinou, prvotinami. Co je prvotina? Prvotina je to, co je první hotové, co je první dokončené, něco, co někam dospěje jako první. Něco, co je první zralé, uzralé, nebo co jako první vstoupí do dospělosti a může být použito v jakémkoli smyslu. Nevím, jestli se dneska v praktickém životě toto slovo používá, ale dříve se používalo dost. Ve Starém zákoně často v souvislosti s úrodou. Prvotina obilí bylo první uzralé obilí, které bylo možné sklídit. A jako takové si ho ve Starém zákoně nárokoval Bůh nebo bylo darováno, obětováno Bohu jako to, co je první a nejlepší.

Teď otázka: Bylo všechno obilí prvotinami? Existovaly prvotiny při setbě v tom smyslu, že by rozsévač měl dvě nádoby, jednu maličkou, to byla semínka prvotin, a pak druhou velkou pro zbytek? Ne! Při setbě nebylo jasné, co bude prvotina. Byla jedna hromada semen a všechna byla

stejným způsobem zaseta do země. Prvotina byla zjevná až v době žně. Takže nemůžeme mluvit o prvotinách, dokud není zralost. Dokud jsou semínka semínky, tak nemůžeme mluvit o prvotinách, ty ještě zdaleka nejsou známé. Mějme toto na mysli. Z toho vyplývá ještě jedna věc, totiž že prvotiny se nesází, prvotiny nemůžete zasévat; prvotiny vyrůstají, dorůstají, dozrávají.

V Novém zákoně se píše o prvotinách nejenom jako o úrodě, ale také jako o lidech. Konkrétně tam najdeme dvě místa, kde Pavel ve svých dopisech píše o lidech, že jsou prvotiny nějakého místa, třeba prvotiny Acháje – „...*Štěpánův dům je prvotina Acháje a že se vydali službě svatým.*“ (1Kor 16:15, NBK) Jinými slovy, Pavel sloužil mezi nevěřícími lidmi v Acháji a prvotinou se v tomto smyslu stali ti, kdo první udělali zralé rozhodnutí, že se vydávají službě Pánu. Nevydali se snad i další lidé v Acháji službě Pánu? Vydali, ale už nebyli prvotinami, byli druhí, třetí, byli několikátí, už nebyli první. První byl Štěpán a jeho rodina, ti byli prvotinami. Jako první dorostli do zralého rozhodnutí, že budou sloužit Hospodinu. Jinými slovy, stali se průkopníky. Prvotina je průkopník – jako první vstoupí do nějaké oblasti po cestě, po které potom vstoupí mnozí další. Ale někdo je první, někdo je průkopníkem, někdo je prvním článkem řetězu, na který navazují další. Jenom jeden je první.

Takže se dá říct, že prvotiny jsou v tomto smyslu předchuť, ukázka či inspirace pro ty ostatní, něco jako spouštěcí vlna, která spouští ostatní, strhuje ostatní. Takže nakonec nezůstal Štěpán sám, ale byl první mezi mnohými, kteří se v Acháji vydali stejným způsobem jako on.

A nyní dál, pojďme spojit tato slova dohromady: prvotiny stvoření Božího. To je velmi zvláštní spojení, které, když se zamyslíme, co tím Bůh chce říct, nám hodně odkryje. Prvotiny Božího stvoření – co to je? Nemusíme snad říkat, co je stvoření, ale stručně: stvoření je všechno, co Bůh stvořil. Korunou stvoření je co? Člověk. Adam byl stvořený naposledy a je korunou nebo tím hlavním, co Bůh stvořil. Člověk Adam je součástí stvoření jako třeba zeměkoule, příroda...; ale je korunou stvoření, protože je rozdíl například mezi člověkem a žijícím stromem. Obojí však stvořil Bůh.

A teď uvažujme: Pokud Bůh říká, že může existovat prvotina stvoření, tak to znamená, že to, co Bůh na počátku stvořil, nebylo dozrálé, ale že to může dozrát a že něco z toho může jako první vstoupit do zralosti.

Vnímáme to? Možná to chce trošku zapřemýšlet. Ale jestliže může existovat prvotina obilí, znamená to, že musí být nějaký proces růstu, než obilí dozraje. A stejně tak stvoření. Pokud se může stát prvotinou, tak to znamená, že stvoření někam spěje; že není hotové, ale že roste, že má růst, a až doroste, tak budou prvotiny stvoření.

Stejně jako farmář čeká, dokud nevyrostou prvotiny jeho úrody, obilí, tak Bůh čeká, že nastane chvíle, kdy stvoření dojde do cíle, nebo aspoň jeho část jako první vstoupí do cíle, do zralosti, dospělosti, plnosti. Že bude nějaký průkopník, někdo bude první jako ukázka toho, co se stane se zbytkem. Haleluja.

Jak jsme řekli, tím vrcholem stvoření je člověk, Adam. To znamená, že když Bůh na začátku stvořil Adama a řekl, že je to dobré, tak věděl, že to ještě není prvotina stvoření. Protože na začátku jsme si řekli, že prvotinou se člověk nenarodí ani není stvořen, ale aby někdo byl prvotinou, tak musí růst a dorůst. To znamená, že když Bůh řekl o Adamovi: „Je to dobré,“ tak věděl, že to je dobré jako miminko a že bude růst tohoto stvoření na místo, kdy Bůh řekne: „To je prvotina stvoření.“ Řekne: „Toto je ještě lepší.“ Chci upozornit na to, že toto není rozšířený pohled, protože se věří tomu, že Bůh udělal Adama dobrého, a lepšího ho už udělat nemůže. Ale Bůh čekal, že to, co stvořil, někam poroste. A ten cíl je prvotina stvoření. Je to naprosto stejné: farmář neseje semeno obilí, aby zůstalo semenem, stejně tak Pavel nesloužil v Acháji, aby měl u Boha čárku, že splnil svoje povolání. Určitě čekal něco víc, čekal nějakou prvotinu, a nejenom prvotinu. Stejně tak nám, rodičům, se nerodí děti proto, aby zůstaly dětmi. Čekáme, že bude něco víc. U farmáře je to hotové, zralé obilí, které se dá dále zpracovat, u Pavlovy služby to byli Bohu vydaní lidé, kteří se odevzdali službě Pánu, u našich dětí to jsou zralí, dospělí samostatní lidé, kteří jsou schopní žít v tomto světě.

A co s námi, co s tím Adamem? Když Bůh stvořil Adama, co čekal, že bude na konci? Nyní budeme hledat odpověď na otázku: Když Bůh stvořil na počátku Adama, co čekal, že z něho bude, až se stane prvotinou? Teď nemyslím nutně za života Adama, ale on se stal reprezentantem lidské rasy, nás, lidí, kteří rosteme v Bohu. Když Bůh stvořil Adama na začátku, bylo to dobré. Co o něm Písmo říká? Byl učiněn v duši živou. 1. Korintským 15:45: „*Takť i psáno jest: Učiněn jest první člověk Adam v duši živou,...*“ Takže první Adam – živá duše nebo možná i jinak –

obživená duše. A dále verš pokračuje: „...*ale ten poslední Adam v ducha obživujícího.*“ Vidíte tedy, že Bůh má také proces, něco je první a na konci je to, co vyrostete. Poslední Adam není duše, ale je duch, je „duch dávající život.“ Na začátku je obživen, je živý, žije, ale na konci nejenom žije, je o rovinu výš, on ten život dává.

Bůh nechtěl, abychom se stali a zůstali živou duší, jinými slovy Bůh nechtěl, abychom se jenom znovuzrodili. Ne, že by to Bůh nechtěl jako jeden z kroků, ale nebylo Jeho záměrem, abychom u toho zůstali. Pokud se tam někdo rozhodne zůstat, tak může, a přijme tolik Božího požehnání, kolik může. Takže dva Adamové se stali ukázkou toho, co je na začátku, a co na konci. První Adam, člověk, byl živou duší. Poslední Adam je duchem dávajícím život. Někdo řekne: Dobře, ale to se mluví jenom o Ježíši Kristu, že byl učiněn duchem obživujícím. Mluví se o Ježíši Kristu, ale také o nás, o tobě a o mně, protože když čteme dál, tak to tady Pavel říká. Verš 48: „*Jakýž jest ten zemský, takoví jsou i zemští, a jakýž ten nebeský, takovíž budou i nebeští.*“ Kdo to je? Andělé? Verš 49: „*A jakož jsme nesli obraz zemského (to znamená prvního Adama), takť poneseme obraz nebeského.*“ Haleluja. Poneseme obraz toho posledního Adama. Pokud budeme chtít. Můžeme nést. Je to Boží cíl a Boží touha, abychom nesli obraz toho Adama, který dává život. Haleluja. Takže souhlasíte se mnou, že se mluví o nás? Dobrá.

Pojďme kousek dál. Jakým způsobem rosteme? Jakým způsobem se z prvního stane poslední Adam? Jakým způsobem se z duše živé stane duch dávající život? Už sám první Adam malinko naznačuje, jaký je první (ale ne poslední) krok. Ten první krok je pád. První krok je pád. Víte, s Adamem to nebylo tak, že Bůh udělal dobré stvoření, ale pak se mu to vymklo z rukou, protože Adam udělal chybu. A Bůh proto musel čekat a vymyslel nový způsob, kterým byl zákon a Izrael. A když ani tato dispence nevyšla, tak se rozhodl přivést Ježíše Krista, a to se povedlo. Teprve tehdy se to podařilo. Toto učení je velmi rozšířené v křesťanském světě. Různé dispence řeší neúspěch té předešlé. Ale bylo to jinak.

Bůh věděl od začátku, že první Adam padne. A dokonce to využil a učinil to součástí jeho růstu do posledního Adama. Takže se dá říct, že způsobem růstu je pád a povstání. Adam musel padnout, respektive padl, a Bůh věděl, že padne. A protože padl, Bůh našel způsob, jak ho dostat nahoru, a to skrze povstání. Tady parafrázuji verš z Přísloví, který říká, že

spravedlivý je ten, kdo sedmkrát padne a – tam nesmíme skončit – sedmkrát povstane. Spravedlnost není v tom, že nikdy nepadne. Je v tom, že kdykoliv padne, tak tam nezůstane, ale povstane. V tom je tajemství, které Bůh určil, že v pádu je potenciál pro ještě vyšší povstání. Tak to u Boha je. Ale pozor na to. Verš z Přísloví pokračuje – bezbožník jedinkrát klopýtne, a to ho zničí.¹ Ano, tak to pokračuje. To znamená, že spravedlivý není ten, kdo jedinkrát padne, ale ten, kdo padne sedmkrát, což je více než ten bezbožník, ale sedmkrát povstane, takže na konci stojí. Bezbožník jednou padne a zůstane v tom. A to ho zničí. Zůstat v pádu znamená zůstat ve smrti. Ale na druhou stranu, Bůh skrze pády a povstání je schopen člověka vyvést výš. Sedmkrát padne a sedmkrát povstane. V pádu je tajemství vzrůstu.

Víte, bez pádu není cesta k vyššímu povstání. Například bez pádu semínka do země nevzejde květina. Ježíš říká v Janovi, že jestliže semínko nepadne do země a nezemře, tak zůstane samo. A nikdy nevydá život. Stejně tak, jestliže my, rodiče, budeme tak hloupí, že se budeme bát jakéhokoliv pádu svého batolete, takže mu nikdy nedovolíme, aby zkoušelo chodit a padat, jestliže mu nevytvoříme podmínky pro pád, tak to dítě navždy zůstane batoletem. To dítě navždy zůstane batoletem. Nikdy se nenaučí chodit. Jako rodiče mu musíme dovolit párkrát padnout a nechat ho, ať se vyškrábe nahoru a znova to zkouší. Padne, ale vždycky znova povstává. Tím si vycvičí svaly, aby jednoho dne chodilo dokonale. Víte, to dítě nebude padat ještě v šesti letech. Nebo v deseti nebo ve dvaceti letech. Už nebude padat, protože ten proces pád – povstání, pád – povstání ho naučí chodit. A toto věděl Bůh, je to Jeho princip, a tak nezabránil Adamovi v pádu. Bůh mu nezabránil, i když mohl vytvořit takové podmínky, aby nikdy padnout nemohl.

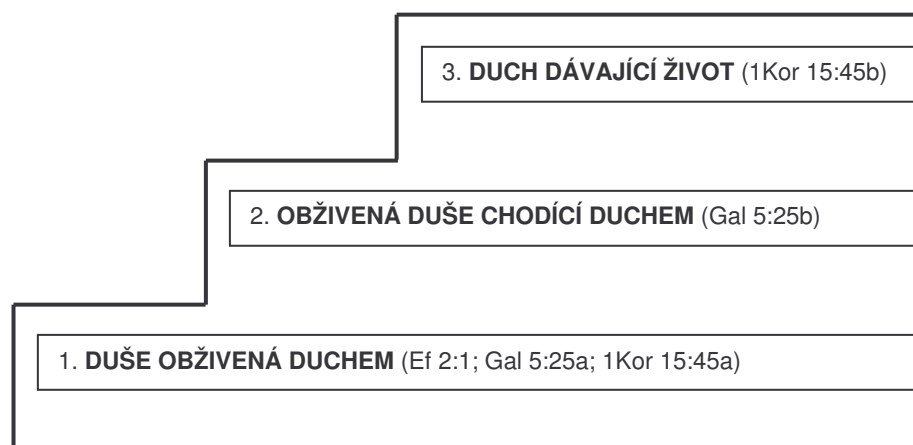
Takže o čem tady mluvím? O pádu a povstání, respektive chození. Bůh našel způsob, jak nás dovést do posledního Adama, a to je chození. Jak je ten verš? „*Duchem chod'te, a žádosti těla nevykonáte.*“² Neboli budete zralí. Budete dospělí, budete v tu chvíli dokonalí, protože Duch je dokonalý. Když říkám: „*Duchem chod'te,*“ tak to znamená, nezůstávejte nikdy v pádu. Jestliže klopýtneš, tak nikdy nezůstaň v pádu, protože tam

¹ Přísloví 24:16 – „Spravedlivý vstane, i když sedmkrát padl, jediné klopýtnutí však zničí ničemu.“ (NBK)

² Galatským 5:16

není napsáno „Duchem ležte v pádu“, ale „choďte“. To znamená, že vždycky, když se nám stane, že klopýtáme, tak okamžitě potřebujeme vstát. Duchem chodme. Duchem vstávejme, Duchem chodme. Duchem umrtvujeme skutky těla nebo žádosti těla. Řekl bych takové heslo: **Chozením k dokonalosti**. Dokonalými se nestaneme automaticky nebo zničehonic, ale tak, že do dokonalosti dojdeme – že budeme chodit. Tak jako naše starší děti se chozením dostaly do dokonalosti chození, takže dneska chodí perfektně. Víte, naše Verunka je z našich tří dětí taková nejvíc vrávorává. Ona prostě spadne úplně na všem. My se tomu smějeme, ale v ní je něco, co ji vždycky vynese zase nahoru. Nezůstává v pádu, nezůstává v nechození. Přestože padá hodně, vždycky jde nahoru. A my věříme, že toho padání bude míň a míň a na konci bude chodit dokonale. Přestože teď zakopne i o trávu.

Takže pád, povstání a chození v povstání je cesta do zralosti. Já bych tady nakreslil tři schody. Trojka je plnost. Ty schody ukáží proces, kterým jdeme do ducha, který dává život. To je na samostatné kázání, ale chtěl bych vám to nakreslit.

Vrchní schod je duch dávající život. To je trojka. Jak se tam však dostat? Na začátku jsme mrtví. Ve 2. kapitole Efezským čteme, že jsme byli mrtví ve vinách a hříších. Proto musel přijít Bůh a život, aby nás obživil. Muselo se něco narodit, něco obživit. Takže na začátku nestojí nic jiného, než to, kde byl Adam, že se z nás stane živá duše. Obživení. To je první krok, první schod; obživení. Co je druhý krok, co je ten mezičlánek, než se staneme duchem dávajícím život? To druhé, co nás vede do dokonalosti, do stavu prvotin stvoření, je chození – chození Duchem. Verš, který toto ukazuje, je v Galatským 5:25: „*Jsme-liť Duchem živi,...*“

– to je první krok. Jsme-li obživeni Duchem, tak co? „...*Duchem i chodíme*.“ Když budeme chodit Duchem, nebudeme vykonávat žádosti těla a staneme se duchem dávajícím život.

Na začátku je obživení. Mohou nevěřící chodit Duchem? Nemohou, protože to je až dvojka. Nemohou přeskočit jedničku. Takže na začátku je obživení Duchem. A jsme-li obživeni Duchem, můžeme chodit tělem? Můžeme. Proto Pavel říká, že jste-li Duchem živi, tak není důvod chodit tělem. Neexistuje zákonitost, která by nás v tom měla držet. Chodte Duchem. Když budeme chodit Duchem, tak se tím chozením dostaneme na místo, kde jsme duchem dávajícím život. Tomuto světu.

Říkali jsme, že Bůh nás zplodil slovem pravdy, abychom nezůstali na počátku, jako nemluvňata, ale abychom byli prvotinami Jeho stvoření. Pojdme si k tomu povědět ještě pár slov jako doplnění, nebo objasnění. Kolossenským 1:15 říká o Ježíši, že v Něm máme vykoupení skrze Jeho krev, totiž odpuštění hříchů. V tuto chvíli každý z nás může přijmout odpuštění hříchů, protože je zde Jeho krev. Jestliže má někdo výčitky svědomí a neodpuštěný hřích, tak v Ježíši je odpuštění tvého hříchu. A dále je napsáno, že Ježíš je „*obraz Boha neviditelného a prvorozený všeho stvoření*“. Zde je jiný termín pro prvotiny: **prvorozený**. Ježíš je prvorozený stvoření.

Když se nad tím zamyslíme, tak tento verš vylučuje jednu nauku, která je rozšířena v některých kruzích, a to, že když byl Ježíš na zemi, byl se vším všudy jako Bůh. Říkají: „To se Mu to trpělo, když byl Bůh. To se Mu to uzdravovalo, když byl Bůh.“ Já nechci tvrdit, že Ježíš není Bůh, ale musíme říct jednu věc: Ježíš trpěl jako člověk, Ježíš umíral jako člověk, Ježíš uzdravoval jako člověk. Proč? Jeden z důkazů je to, že Bůh nemůže být pokoušen. Znáte ten verš z Jakuba.³ Boha nikdo nemůže pokoušet, to je skutečnost, která platí. Byl Ježíš pokoušen? Byl. V epištole Židům je napsáno, že byl pokoušen úplně ve všem, v čem může být pokoušeno lidské tělo. Všechny žádosti, všechny touhy, všechny potřeby člověka přes všechny smysly, které má, přišly na Něj. To znamená, že Ježíš se vzdal svého božství. Ježíš se stal člověkem.

Ve Filipenským 2:6 je napsáno: „*Kterýž jsa ve způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež (nebo za výhodu) rovný býti Bohu*.“ On měl

³ Jakub 1:13 – „...neboť Bůh nemůže pokoušín býti ve zlém, aniž také on koho pokouší.“

všechny Boží vlastnosti a atributy k dispozici. Ale nevyužil toho, aby nebyl ve výhodnější pozici, než je člověk. Co tam je psáno dál? Sedmý verš: „*ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk (stal se člověkem), ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.*“ Takže Ježíš se na dobu, kdy byl na zemi, vzdal svého božství. Vzdal se svých výhod, výhod, které má Bůh. Stal se člověkem se vším všudy, a to včetně smrti. Víte, Boha nemůžete zabít, a přesto se Ježíš rozhodl pro smrt. To je Filipenským 2:6-8. Satan Ježíše pokoušel těmi nejsilnějšími argumenty, a Ježíš zvítězil. Zvítězil v lidském těle, které měl, které přijal, a jaké máme i my. Tím nám ukázal, že je možné zvítězit v lidském těle. Tím nám ukázal, že člověk nemusí zemřít a odejít ze svého těla, aby se někam dostal. Ale už v tomto těle může v síle Ježíše Krista dospět do stavu, kdy vítězí. V tomto těle. Nejčastěji se učí, že v tomto těle budeme stejně vždycky hřešit. A tak musíme čekat na smrt a pak budeme v nebi. Tam budeme okamžitě takoví, jací máme být. Protože se Ježíš vzdal božství, tak ukázal cestu pro každého z nás. Ukázal, že v lidském těle je možné zvítězit nad každým pokušením, které ďábel vymyslí.

A pak čteme, jak o sobě Ježíš říká, že je prvorozený stvoření. Co tím chce říct? On je prvorozený Božího stvoření. Klíč je zde ve slově prvorozený. Chvála Pánu, že tam není napsáno, že je jednorozený stvoření. To by nám totiž zavřelo cestu. V Písmu máme několik veršů, které říkají, že Ježíš je jednorozený. To znamená, že v té dané věci se k Němu nemůžeme připojit. Například Jan 3:16, znáte ten verš: „*Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného (ne prvorozeného) dal, aby...*“ a znáte to dál. Ještě jiný verš v Janovi 1:18 říká: „*Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, kterýž je v lůnu Otce, ont' vypravil.*“ To znamená, že maximálním zjevením Boha se stal ten jednorozený syn. Jediný. Jestliže je však někde napsáno o Ježíši, že je prvorozený, tak to znamená, že je první, ale ne poslední. Je první a jsou další, kteří se k němu připojují. Haleluja.

Římanům 8:29: „*Nebo kteréž přezvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby on byl **prvorozený mezi mnohými bratřími.***“ Bratři, my můžeme být spolu s Ním prvorození stvoření. Můžeme se stát reprezentanty stvoření, které je obnovené, které je zralé, které je nesmrtelné. Protože není jediný, ale je první. A tady jsme četli, že ti, kteří

se připodobní Jeho obrazu, se k Němu připojí a budou s Ním v řadě. S tím prvorozeným – a to byl Ježíš. Toto je to zjevení Božích synů. V 8. kapitole Římanům, což je jedna z nejhlubších kapitol Bible, čteme, že stvoření, o kterém tady mluvíme, vyhlíží, že se zjeví Boží synové. Co to znamená? Znamená to, že porušené stvoření vyhlíží, že se zjeví dokonalé stvoření, aby i to porušené stvoření bylo přivedeno k dokonalosti. Je to tak? Římanům 8:18-19: „*Nebo tak za to mám,*“ říká Pavel, „*že nejsou rovná utrpení nynější (ta, která prožíváme), oné budoucí slávy, kteráž se zjeviti má na nás.*“ Věříte tomu, že utrpení, která prožíváme, nejsou srovnatelná se slávou, která se má na nás zjevit? A neměli bychom jim dát moc prostoru ani v naší řeči, ani v našich myšlenkách. Víc se věnujme slávě, která přichází po nich. Pavel říká, že tato utrpení, soužení, nejsou rovna slávě, která se má na nás zjevit.

A teď motivace k tomu: „*Neboť stvoření pečlivě jako vyhlídaje, očekává zjevení synů Božích.*“ Boží synové jsou také stvoření. Takže stvoření čeká na stvoření. To porušené stvoření, které je poddané zániku a smrti, čeká na někoho ze stejného stvoření, kdo vstoupí do života a přinese vysvobození všem. Haleluja. Čtème dál 20. verš: „*Marnosti zajisté poddáno jest stvoření, nechtě (nebo nechtěně), ale pro toho, kterýž je poddal, v naději (to poddání bylo v naději), že i to stvoření vysvobozeno bude od služby porušení v svobodu slávy synů Božích.*“ Takže Bůh, když stvořil toto stvoření, už to věděl a dopustil poddanost porušenosti a zkáze, ve které se stvoření nachází. V tomto světě všechno spěje k zániku a zkáze. Navzdory tomu, co říkají evolucionisté, všechno spěje k zániku. A stvoření tuší, že se zjeví někdo, kdo to stvoření přivede do svobody, do slávy. Sláva znamená, že strom, který vidíte z okna, nezemře. Že bude žít, že neuschne, ale že bude mít život v sobě. A stejně tak my, lidé. Naše tělo spěje k zániku. Ale čekáme netrpělivě na někoho, kdo jako první ukáže, že v tomto těle je možné žít. Navěky. Amen?

Verš 22: „*Nebo víme, že všechno stvoření spolu lká, a spolu ku porodu pracuje až dosavad.*“ Lká a čeká, že přijde prvotina stvoření. Že se někde na zemi zjeví někdo z toho stvoření, které už bude mít věčný život a žádná smrt ho nebude moci překonat. To je Boží záměr. Bůh nás stvořil v poddanosti zániku. Ale dal možnost, aby někteří jako první vstoupili do života, stále ještě jako nevzkříšené stvoření. Stále v těle. A celé stvoření čeká, že se tady tito lidé zjeví. A víme, že se zjeví před

příchodem Ježíše Krista, že se zjeví před vzkříšením spravedlivých. Boží slovo ve Skutcích 3:21 říká, že nebesa musí udržet Ježíše v nebesích. Nebesa ho nemohou pustit fyzicky na tuto zem do doby, než dojde k obnovení všech věcí. Takže než přijde Ježíš, v tomto stvoření musí být něco obnoveno, něco musí vstoupit do dokonalosti, zralosti, do Boží svobody a slávy. A to jsou ty prvotiny, které spustí řetězovou reakci, a celé stvoření, celá země bude obnovena a Boží lidé budou vzkříšeni.

Chtěl bych zakončit dvěma místy z Písma, ze 4. kapitoly Efezským od 11. verše dál. Možná bych toto místo nazval programem pro církve. Víte, jsou různé programy, existuje mnoho knížek o tom, jaký program má mít církve na této zemi. Je mnoho programů. Ale já věřím pouze v jeden program. A věřím, že se uskuteční za našeho života, před našima očima. A chtěl bych být toho součástí. Efezským 4:11: „*A onť (Bůh) dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele.*“ To znamená, že Bůh dal dary ve formě lidí. Dvanáctý verš říká, za jakým účelem. Abychom měli v církvi vedení? Aby měl kdo vést shromáždění? Ne. „*Pro spořádání svatých, k dílu služebnosti,...*“ Aby byli připraveni k dílu služebnosti. To znamená, že v církvi má probíhat nějaká příprava. Dále: „*...pro vzdělání (vybudování) těla Kristova.*“ Znamená to, že Tělo Kristovo ještě není zbudované. Ale pomocí těchto darů může být zbudováno. Třináctý verš, to je cíl: „*Až bychom se sběhli všickni (ne jenom duchovenstvo) v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého,...*“ Nebo-li v posledního Adama. **Až bychom se všichni sběhli v posledního Adama, který je duchem dávajícím život.** A dále: „*v míru postavy plného věku Kristova.*“ Neboli do věku třiceti let Krista. Ve třiceti letech se Ježíš nacházel ve svém těle, které bolelo, když si třeba někde skřípl prsty, které muselo spát, když bylo unaveno, a přesto byl dokonalý muž. Proč? Protože chodil Duchem. Chodil dokonale Duchem. To je program pro církve – abychom doběhli do tohoto stavu. Je to cesta. „I když cesta je dlouhá, důvěru smělou mám, že jednou budu jako Pán,“ jak zpíváme. Amen?

Jestliže má církve jiný program, tak podle mého názoru mívá záměr, pro který Bůh církve stvořil. Nejčastější reakcí na to je, že se to stane až v nebi. Otázka potom je, proč by Bůh dával takové dary – lidi, apoštoly a tak dále už na zemi, když je naplnění až v nebi. Tato teorie je rozbita 14. veršem. Ten říká, že toto se musí stát, „*abychom již více nebyli děti*

zmítající se a točící se každým větrem učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamání Istivému.“ V nebi nebudou různá učení. V nebi nebudeme muset čelit rozličným větrům učení, protože už tam nebudou. Nebudou tam vlivy, které by nás zmátly a odvedly, ty jsou jenom na zemi. Proto se toto slovo musí naplnit na zemi. Ať nám to přijde jakkoliv vzdálené realitě, věříme tomu z úcty k Bohu a Jeho slovu.

Jinými slovy říká Pavel totéž v 1. kapitole Kolossenským, kde mluví o tajemství, které bylo skryté. Tajemství skryté od věků a národů, je nyní zjevené svatým. Co to je? To je totiž „*Kristus ve vás, ta naděje slávy*“.⁴ Bůh na to vyzrál. A to tím, že vložil svůj život dovnitř do člověka. Jako pátou kolonu. Bůh ho vložil dovnitř a věděl, že ve svůj čas prorazí ven. Bůh se nerozhodl změnit člověka zvenku, ale zevnitř. Tím, že do něj vložil Krista. To se stalo předchutí, nadějí té slávy, která má být na nás teprve zjevena. Tohle by mělo být evangelium církve. *Kristus ve vás, ta naděje slávy.* A teď dál, 28. verš: „*tohoto Krista my zvěstujeme, napomínajíce všelikého člověka, a učíce všelikého člověka ve vší moudrosti*“ – a teď ten záměr a cíl: „*abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši.*“ To je poslední Adam, život dávající lid. To má být náš program, náš cíl.

„*O čež i pracuji* (na tomhle já dělám, říká Pavel), *bojuje podle té jeho mocnosti* (v řečtině slovo *energeia* – energie), *kteráž dělá* (pracuje) *ve mně mocně.*“ Bůh do nás vloží nějakou energii ze svého Ducha, která umožní pracovat, umožní pracovat na tomto cíli. Na tomto já pracuji, říká Pavel, a bojuji podle síly, kterou mi dává Bůh. Haleluja. Bůh nás zplodil slovem pravdy, abychom se stali prvotinami stvoření. Ne jenom pro nás. Ale hlavně proto, aby měl Bůh přátele, aby prvorozený měl další bratry, mnohé syny ve slávě, kteří přijdou na tento svět a zjeví slávu tomuto světu, který na to čeká. Tento svět ví, že umře, jestliže nepřijde někdo takový, jestliže se nezjeví prvotiny stvoření. Jestli se nezjeví někdo, kdo v porušeném těle bude mít neporušitelnost a život. A já bych rád, abychom toho byli všichni součástí. Abychom netoužili po ničem méně, než je toto. Abychom se stali 144 000, protože o nich je napsáno, že následují Beránka, kamkoliv by šel. A jsou prvotiny, prvotiny Bohu a Beránkovi. Není to o tom, že jsme lepší a schopnější než někdo jiný, možná jsme si to někdy mysleli. Dnes víme jedno: Že je to o tom, kdo je ochotný, kdo je

⁴ Kolossenským 1:27

ochotnější jít za Beránkem, kamkoliv by šel. To jsou prvotiny. Ti jsou ochotni jít celou cestu s Ním a za Ním. Kéž nám Bůh dá milost, abychom to byli také my. Amen.

OTÁZKY A ODPOVĚDI

OTÁZKA: Když jsi mluvil o tom, že se píše, že celé stvoření lká a pracuje a očekává zjevení Božích synů, co se tím zjevením stane se stvořením? Na co očekává, co se s tím stvořením stane?

ODPOVĚĎ Jirka K.: Očekávají na obživení a na nesmrtelnost. Stejně jako my. Nedočetl jsem to až do konce, ale tam je napsáno, že nejenom stvoření lká, ale také my, kteří máme prvotiny Ducha, lkáme. To je na samostatné kázání, že máme závdavek Ducha. I my sami v sobě lkáme, přestože jsme znovuzrození, „*zvolení synů očekávajíce, a tak vykoupení těla svého*“ (Řím 8:23). Máme Boha vevnitř, ve svém nitru, a On mění naši duši, ale ten konečný záměr je, že Bůh vykoupí naše tělo. Vykoupení těla znamená, že přejde ze smrtelnosti do nesmrtelnosti.

ODPOVĚĎ Martin K.: Já bych k tomu chtěl dodat, že když jsou prvotiny, znamená to, že přicházejí věci poté. Prvotiny nejsou o tom, že budou jenom ty prvotiny. Prvotiny jsou o tom, že máte závdavek sklizně a potom přichází celá sklizeň. Takže Boží záměr je, aby všichni došli do stejného vysvobození. Odpověď je částečně v tom 20. verši, kde se píše, že „*marnosti zajisté poddáno jest stvoření, nechtě, ale pro toho, kterýž je poddal*“. V té bídě jsme na tom podobně. Čeká se, kdy přijdou prvotiny, kdy se objeví žeň, ten počátek, protože v tom je naděje i pro zbytek. „*V naději, že i ono vysvobozeno bude od služby porušení a přivedeno bude ve svobodu slávy synů Božích.*“ Takže když projdeme, bude to naděje pro ty, kteří jdou za námi v závěsu, časově řečeno.

OTÁZKA: Z nich se také stanou synové Boží?

ODPOVĚĎ – Martin K.: Z nich se také stanou synové Boží. Při sklizni už se také nerozliší, jestli je chleba z prvotin nebo z druhotin. Jakmile dojdou, tak i oni budou synové Boží, kteří tím pochopitelně nepohrdnou. Přijdou o to být prvotinami a o to, co se týká prvotin, o některé z těch věcí, ale cíl je stejný.

ODPOVĚĎ – Jirka K.: Praktický příklad toho, co říkal Martin, je třeba vzkříšení. Víte, že vzkříšení nebude jenom jednorázové, všichni najednou, ale že je ve dvou krocích. Když si budete dobře studovat 11. kapitulu Zjevení, tak tam se ukazuje, že dva svědkové, kteří reprezentují prvotiny, budou zabiti a budou vzkříšeni do nesmrtelnosti ještě před vzkříšením, které přichází za zvuku poslední trubky. Za hlasu šesté trubky, ještě než zazní sedmá, poslední Boží trubka, při které přichází Kristus a mrtví vstávají z hrobu, zemřou a z mrtvých vstanou do nesmrtelnosti prvotiny. Takže co se týče vzkříšení, vzkříšení nastane následkem toho, že přišly prvotiny. Smrt dvou svědků a jejich vzkříšení po třech a půl dnech způsobí řetězovou reakci nebo rozjede vzkříšení ve velkém pro ostatní Boží děti, které zesnuly před námi. Sami si to v Písmu přečtěte. Když vstanou dva svědkové z mrtvých, tak je psáno, že v tu dobu končí šestá trubka, druhá bída, a krátce nato přichází poslední trubka. Při sedmé trubce je vzkříšení těch ostatních. Prvotiny uvádí to, co se stane s tím zbytkem. Spouští lavinu, lavinu vzkříšení pro ostatní. Je to srozumitelné?

OTÁZKA: Už je čas prvotin? Už jsou prvotiny na zemi, nebo ještě ne?

ODPOVĚĎ – Jirka K.: Dozrávají.

OTÁZKA: A ještě nevyšly?

ODPOVĚĎ – Jirka K.: Oficiálně ještě ne ☺. Je to proces. Dozrávání. Ještě máme milost.

OTÁZKA: Já bych si chtěla ujasnit, kdo rozhoduje o tom, že prvotiny dozrají. To je vlastně hodně věc toho obilí, že? Všichni jsou zaseti stejně a něco z toho dozraje jako prvotina. Ale o tom přece nerozhoduje samo obilí, vlastně naopak Stvořitel – On určí, co bude první, že?

ODPOVĚĎ – Jirka K.: Z obrazu obilí nelze úplně všechno odvodit. Já si myslím, že to záleží na nás. Jenom na nás. Je to hodně prosté, protože my rozhodujeme o tom, jestli půjdeme za Beránkem, kamkoliv se vydá, nebo ne. To je rozhodující faktor. Vím moc dobře, že se můžu rozhodnout jít za Bohem plně, jít na 80% nebo na 60%, a je to opravdu na mně. Bůh k tomu dává všechny potřebné nástroje a On dělá změny. Pavel v Kolossenském píše, že pracuje podle mocnosti, která pracuje v něm. Není na mně se změnit, ale musím k tomu dát Bohu svolení, prostor a ochotu. Vydat se Mu k tomu. Je to jenom na nás. Vezmi si podobenství

s povoláními a vyvoleními. Když někdo řekne vyvolený, v našem porozumění to znamená, že jsi byla vyvolená a nic moc jsi s tím neudělala. Ale všechna podobenství, která o tom mluví, ukazují, že **vyvolení si to vybrali sami**. Povolání je pozvánka. Všichni byli povoláni. Ale kdo byl vyvolený? No ten, kdo nakonec přišel. Jeden nepřišel, protože dostal nové voly, druhý se oženil, proto nemohl, omluvil se. Jestliže tedy někdo nebude v prvotínách, tak jenom proto, že se omluvil. Že nepřišel. Takhle tomu věřím. Uspokojil jsem tě trošku odpovědí, nebo chceš ještě nějaké upřesnění?

OTÁZKA: Je to dobré. Jenom vlastně ta sláva patří Stvořiteli, že? Ne nám, že jsme prvotinou. Ale můžeme vzdát chválu Stvořiteli, že hodně a hodně je Jeho dílo v nás, že jsme vůbec ochotní.

ODPOVĚĎ – Martin K.: Jsou dva extrémy, které jsou nebiblické. Jeden extrém je skutkaření. To znamená, že nepotřebuji Boha a činím něco pro své spasení. Druhý extrém je, že říkáme: je to takzvaná milost. Schválně říkám takzvaná, nemyslím tu správnou milost. A ta takzvaná milost znamená, že na mně nezáleží. Občas se cituje verš, že všechno je na Bohu. To znamená, že já můžu žít, jak chci, ale ono se to stane, protože já vlastně stejně nemůžu a je to jenom skrze milost. Ale pravda je někde uprostřed. A to v tom, že Bůh nám každému dává, abychom se pro Něj rozhodli. Jestli přijmeme Jeho povolání, nebo nepřijmeme, jestli vstoupíme, nebo nevstoupíme. Je to jako pozvání na svatbu. Bůh nám dává pozvánku a volba, jestli na tu svatbu přijdeme, je naše. My tu svatbu nemusíme vytvořit. Nemáme sílu a schopnost ji udělat nebo se k tomu uschopnit. Byli jsme pozváni a je na nás, jestli pozvání přijmeme a ten krok uděláme. To znamená, jestli se necháme vysvobodit, když to tak řeknu. Když jsme na lodi, která se potápí, tak jediné, co děláme, je, že se topíme. Ale pokud je tam nějaká loď a říkají nám, pojd'te sem, tak je na nás, kdo půjde. A Boží slovo zcela jasně, možná pro nás nepochopitelně, říká, že jsou lidé, kteří se tak nerozhodnou a nebudou účastni prvotiny. Takže to je jen na nás. Pavel říká, že všichni běží, ale jenom první obdrží cenu. A nabádá nás a říká: běžte! Konejte svůj běh v trpělivosti. To znamená, mluví o tom, že to jsou také prvotiny, budou první. A říká, že když běžíme v naději a v trpělivosti, tak potom býváme od Něho uchvázeni a Bůh v nás dokoná to, že můžeme být prvotiny. On nás spasí, On nás z té lodi zachrání, On udělá to dílo, ale na nás je, abychom to přijali

a abychom, tak jako jsme Duchem živi, Duchem i chodili. Je to jako se znovuzrozením – můžeme se rozhodnout se znovuzrodit a jít do pekla. Svojí svobodnou vůlí, je to vlastně naše rozhodnutí.

ODPOVĚĎ – Eva K.: A taky je pravda, že nás Bůh do správného rozhodnutí všemožně tlačí. Jak jsme si četli v sobotu ve Stánku, toho býka na nádvoří přivedli násilím. Bůh nás skrze různé věci pořád někam tlačí a na nás vlastně záleží, jestli to přijmeme a jestli se rozhodneme, nebo ne.

OTÁZKA: Může se stát, že se rozhodnu být prvotinou a že na to nemám? Já se rozhodnu, ale to rozhodnutí se pak musí projevit ve všech záležitostech života, na které už třeba nemáme.

ODPOVĚĎ – Martin K.: Ještě k tomu verši z Římanům 8:29: „*Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil.*“ Lidé to špatně vykládají, jako kdyby je Bůh na začátku zvolil – ty, ty a ty dojdeš. Ale to je spíš o tom, že On se podíval na konec a před-zvěděl, věděl předem, jak to dopadne. Takže ty, kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, to znamená, že učinil všechno pro to, aby mohli dojít. Dal jim všechnu moc a všechnu schopnost. „*Aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími.*“ To znamená, že Bůh to zařídil. Bůh to zařídil pro všechny, kteří se tak rozhodli. Jako kdyby věděl, že se na té lodi třicet lidí rozhodne, a tak zařídil všechno pro to, aby záchranná loď měla plnou kapacitu a plnou schopnost je pojmout. Takže ty, které předzvěděl, ty i předzřídil. „*Kteréž pak předzřídil, těch i povolal.*“ To znamená, že pro ty, pro které to připravil, zajistil i to, že je oslovil, když to řeknu jinými slovy. Dostalo se jim to slovo, dostalo se jim to povolání, Bůh je někde našel. Dostali pozvání, přesně tak. A „*ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil.*“ To znamená, že jim vlastně dal tu slávu, dal jim schopnost povstat. Slávu prvotin, pochopitelně. „*Což tedy říkáme k tomu? Když jest Bůh s námi, i kdo proti nám?*“ A 38. verš: „*Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.*“ A láska Boží je právě to, o čem jsme hovořili, že skrze tu lásku nás předzvěděl a tyhle věci připravil. Takže není možné, pokud jsme se rozhodli jít, tak není možné, že bychom nedošli. A jediný způsob, jak z toho vystoupit, je naše dobrovolné rozhodnutí – to se ale kupodivu dělá na každý den – že toho nechceme být účastni. Ale pokud Bohu

vyznáváme: Bože věřím, ale pomoz mé nedověře, tak to je pořád dostatečné k tomu, abychom byli předzřízeni a aby nám ty věci byly dány, abychom mohli dojít. A není nic, co by tomu mohlo zabránit. Kromě nás samých.

Roman S. – Chtěl bych k tomu jen říct, že slovo milost by se dalo zaměnit za slovo **příležitost**. Že to má ten smysl.

Amen.